

102689

DETTE ER EN
BERETNING OM
KAMPFGRUPPE SCHEIBE
OG I./48 " GENERAL SEYFFARDT "
I POMMERN 1945

Skrevet av:

Ole Petersen
Ryttergården, 5 th.
DK-5892 Guldbjerg, Syd-Fyn
Danmark

Følgende nordmenn er nevnt. Olav = Olav Thunestvedt
Ove = Lars Ove Larsson

Andre Nordmenn. Eivind Schröder
Hans Thomas Nakken

Usikre deltagere. Tor Svenneby
Aage Helmuth
Asbjørn Jaeger Wiik
John Willy Nygaard

Mulig det siktes til disse ifra Brigade Nederland.

Sverre Hagtun
Bjarne Sveen

Tilrettelagt av.

Tommy Natedal
Gulsetkåsa 38
3727 Skien

På troppeøvelsesplassen Hammerstein var det i januar 1945 satt igang en skole for utdanning av underoffiserer. Lederen for denne skolen var Ostubaf. Scheibe, og som utdannere var det mellom jul og nyttår 1944 kommet 10 løytnanter og fenriker, som nettopp var ferdig med sin offisersutdanning.¹ Av disse var en Svensk, de andre Danske og Norske. Til Hammerstein kom de etter å ha avsluttet et kompaniførerkurs i Bährenwalde.

På grunn av utviklingen i Pommern, ble skolen den 29.1.45 satt i alarmberedskap. Det ble dannet en Kampfgruppe Scheibe. Da det ikke var tilstrekkelig med offiserer, fikk Kampfgruppen tilført et antall Norske, Danske og Tyske offiserer.

Den 30.1.45 marsjerte hele Kampfgruppen sydover i retning av Landeck som lå 20 kilometer ifra Hammerstein. Etter at det var blitt gjennomført endel oppklaringsvirksomhet, (en av patruljene vendte ikke tilbake.) fulgte et overraskende angrep etter en kort beredskapsstilling i skogene nord og nord/vest for Landeck og Landeckermühle. Vi hadde små tap. De Russiske styrkene besto for det meste av Kavaleri. Overraskelsen var slik at Russerne ikke rakk å få med seg trenet sitt. En Norsk sersjant, Olav², hadde fått i oppdrag å danne et "Brohode" på den andre siden av elven Küddow, og han løp over broen i hælene på de siste Russerne. For sin innsats her fikk han post mortem jernkorset av første klasse.

Kampfgruppe Scheibe hadde Mg-42 som tyngste våpen. Under forsvaret av Landeck skulle det vise seg at dette var for lite. Av mangel på tyngre våpen ble Kampfgruppe Scheibe tilført unødvendig tap.

Natten mellom 4 og 5. februar 1945, kom endel Lettere over ifra Russisk side. Dette skjedde ved den søndre kirkegården. De ropte "Nicht schissen, Kameraden!". Men mellom de siste av dem var det en god del Russere, og det oppstod voldsomme kamper. Under nærkampene falt b.l.a den Danske Overløytn. Grev Ahlefeldt-Laurvig sammen med sin Danske adjutant. I tillegg falt det ca. 50 mann fra Kampfgruppe Scheibe³. Angrepet ble stanset. Den følgende dag skulle Russerne kastes tilbake. Det gjaldt å få rettet opp hovedkamplinjen som gikk gjennom gatene her. Det kom til blodige kamper. Sammen med mange menn og

¹ De 10 var. Norske: Hans Thomas Nakken, Lars Ove Larsson og Eivind Schröder. Danske: Ole Petersen, Klaus Fuchs, Paul Møller, Jørgen Weidlich og Hans Jørgensen. Svensk: Johan Ragnar Gustavsson. Samt 1 ukjent.

² Olav Thunestvedt f. 20.2.1921 i Haus/Hordaland var i 1 og 10./SS-Pz.Gren.Rgt 23 Norge. Falt 11.2.45 ved Kappel.

³ Kan en av disse falne være Aage Helmuth f. 23.12.1924 i Halden? Han har sikkert deltatt på Unterführerskolen i Hammerstein, var forøverig i 11./Norge.

underoffiserer falt det her to Norske løytnanter⁴ (Ustuf.). Fienden ble delvis kastet ut, men Russerne greide å holde kirkegården. Russerne satte inn panser her, og det manglet tyngre våpen som kunne hamle opp med disse.

Den 20.2.45 brøt restene av den innesluttete Divisjon Nederland gjennom fra Schneidemühl. De opptok forbindelse med oss, og vi fikk utvidet brohodet vestover. Dette gjorde at mange flyktningevogner kom seg igjennom mot vesten. Tiden som fulgte var stort sett rolig. Nattangrep ble avvist. Det ble uskadeliggjort en del panser ved hjelp av " panserneve " og " ovnsrør ". Under disse kampene utmerket en Dansk sersjant seg særlig. En løytnant som nettopp var vendt tilbake etter et hemmelig oppdrag i Kurland, ble drept av en granat i det han skulle overta en tropp etter en Norsk offiser som var blitt såret⁵. Samme dag ble en Dansk løytnant såret ved lungeskudd.

Den 11.2.45 var vi blitt trukket ut, erstattet med en avdeling fra hæren og satt inn ved brohodet ved Kappel. Her falt sersjant Olav⁶, og fenrik Ove⁷ ble hardt såret av en 8.cm granat. Før vi ble avløst begravde vi våre falne på en kirkegård i Rosenfelde. På graven til Olav ble det reist et kors laget av stakitsprosser. En Dansk underoffiser hadde skåret navnet hans inn i dette korset.

I Krummensee meldte vi oss for Ostubaf. Scheibe. Etter at vi igjen var blitt samlet i Hammerstein, ble Kampfgruppe Scheibe oppløst. Sammen med to Norske løytnanter⁸, Svensken Gustavsson⁹ og Overløytnant Voss, en Tysker, dro jeg til Naugard. Gjennom Kapt. Hämels adjutant, en Norsk løytnant¹⁰, fikk vi ordre om å melde oss på Rådhuset i Gollnow for Ostubaf. Scheibe. Han var nå blitt utnevnt til ny regimentskommandør for Rgt 48 " General Seyffardt ". Vi nektet først, fordi vi gjerne ville til Rgt " Norge " og " Danmark ". Men da adjutanten kom for annen gang, forstod vi at det var alvor. Vi fire løytnanter ble tildelt I./ 48 " General Seyffardt ".

Sammen med Gustavsson skulle jeg være troppsjef i I./48. Sjefen for kompaniet skulle være Overløytn. Voss. Men da jeg

⁴ Hans Thomas Nakken f. 13.2.1924 fra Oslo. Den andre er ukjent.

⁵ Ukjent.

⁶ Olav Thunestvedt

⁷ Lars Ove Larsson

⁸ Kan dette være Ostuf. Sverre Hagtun og Ustuf. Bjarne Sveen ?

⁹ Johan Ragnar Gustavsson f. 5.3.45 ved Massow.

¹⁰ Ukjent.

kjente Voss som en " bangebuks ", meldte jeg meg straks da det ble spurt etter en troppsjef for granatkastertroppen i det tunge kompaniet. Til oppfriskning og utdanning av kompaniet fikk vi 3 uker. Mannskapet var blandet. De fleste folketyskere, og dette menneskematerielle var forbausende godt. Kampånden var fantastisk, særlig sett på bakgrunn av den håpløse situasjonen. 2 og 3./48 hadde Norske løytnanter som sjefer¹¹, mens det 4. det tunge kompaniet ble ledet av en Tysk Overløytn. Etter den forholdsvis korte utdannelses tiden fant avmarsjen sted den 2.3.45. Vi skulle til Massow, og her måtte vi selv bygge opp en hovedkamplinje. Den første dagen gikk med til dette og til innskytning av granatkasterne mot punktmål. Dette kom oss til god nytte under de senere angrep. Natten mellom den 5 og 6.3.45 startet Russerne sine angrep. Infanteriet brøt seg nesten inn i stillingene våre, men vi greide til slutt å drive dem tilbake. Under disse kampene falt den Svenske løytnant. Gustavsson. Han var en tapper og verdig offiser. Han var alltid fremme blandt sine menn når det gikk hardt for seg.

Den 6.3.45 åpnet Russerne frontalangrepet mot Massow med en halvtimes trommeild. Så fulgte angrep av Pansere og Infanteri. Panserne var av typene T-34 og " Stalin ". Til vår rådighet hadde vi 1 stormkanon på 7.5 cm, en " Tiger " som ikke var kjørbær, men var blitt slept i stilling av en annen " Tiger ". Denne kunne bare dreie til en side. Angrepet varte til over middag. Da det ebbet ut, stod det 23 sammenskutte Russerpansere foran stillingene våre. Hovedkamplinjen hadde gitt noe etter. For mange av karene var dette den første ildprøven, og endel av de unge på 16 og 17 år brøt sammen. Jeg hadde vært fremme for å høre hvorledes ilden fra granatkasterne våre lå. På vei tilbake ble jeg overrasket av trommeild. Jeg kastet meg ned ved en potetkjeller. Av og til skottet jeg opp, og plutselig oppdaget jeg at granatene hadde retning mot meg. Men før de nådde frem stilnet ilden av. Alt var rolig, men så startet det hele med en infernalsk støy fra pansermotorer og skyting. Det var ikke mulig å komme frem til der hvor ildledelsen av granatkasterne var. Jeg sprang derfor tilbake, og lot så granatkasterne skyte sperreild. Jeg hadde en fornemmelse av hvor tyngdepunktet i det Russiske angrepet ville ligge. Vi greide å holde det Russiske angrepet stangen, og mot kveld var det igjen rolig.

" Tigeren " som enda kunne kjøre, sprengte de av de Russiske panserne som ikke var brent ut. Vi ventet spent på hva som nå ville hende. På nattehimmelen så vi gjennskinn av branner både i nord og syd for oss. Vi var klar over at Russerne hadde oppgitt å komme igjennom vårt avsnitt, og nå meldte spørsmålet seg: skulle vi bli her til siste mann ? Skulle vi ligge igjen som en festning ? Det kunne ikke være noen mening i det. Vi hadde hatt små tap de siste dagene, og det var lite realistisk å ofre alle disse tapre karene. Det var mest Hollendere og folketyskere, samt gutter på 14 til 16 år som var blitt igjen

¹¹ Kan dette være Sverre Hagtun og Bjarne Sveen ?

for å hjelpe til med forsvaret av sine hjemsteder. Ledelsen bestod hovedsakelig av Norske og Danske offiserer. Vi ventet på ordren om tilbaketrekning, men da den ikke var kommet ved midnattstider, trodde vi at beslutningen var falt. En tid etter det siste angrepet ble jeg kalt til Batl. kommandøren. Han sa vi skulle deles i smågrupper, " Partisanere " spurte jeg ? " De kan kalle det hva de vil, men det vil komme ordrer om dette ", sa han.

Den 20.3.45 kl. 05.00 kom så ordren om tilbaketrekning. Som en av de første dro jeg avgårde med mine granatkastere og fikk dem i stilling i linjene foran Rosenow. Jeg fikk plassert en ildleder helt foran, selv om hovedkamplinjen ikke var skikkelig utbygget enda. Russerne hadde straks oppdaget at vi trakk oss ut, og de støtte etter med pansere og infanteri. Linjene våre brøt sammen under angrepet. Det ble påstått at de offiserene som skulle lede forsvaret var og hygget seg i Rosenow. De Russiske panserne tok samme rute som oss, og de kom overraskende på granatkastertroppen. Jeg fikk tatt den første panseren ved hjelp av " panserneven ". De andre stoppet opp, det var et myrdrag som ble redningen for oss. I det jeg avfyrte denne panserneven hadde utblåsningsilden antent pels-anorakken min. Jeg var lammet i armen, og heldigvis var ordonansen min blitt igjen hos meg. Han fikk revet anorakken av, men da jeg allerede hadde rukket å få en tredjegradsforbrenning. Jeg fikk samlet mannskapet mitt, fikk rasket med utstyret, og så måtte vi bare komme oss avgårde. Overalt løp det karer fra de andre kompaniene.

Jeg kom til forbinningsplassen, ble skikkelig behandlet og det ble bestemt at jeg skulle legges inn. Jeg syntes ikke skaden var så alvorlig, så jeg nektet. Da jeg kom tilbake til kompaniet hadde man stanset Russerne ved å sette inn et motangrep. Noen " Pantere " vi hadde fått som forsterkning muliggjorde dette. Først det overraskende hurtige angrepet, og siden vårt motangrep hadde resultert i mange sårede og falne. B.la falt sjefen for I./48. Samme natt trakk vi oss tilbake til Hornskrug hvor vi gikk i stilling ved jernbanelinjen som førte til Stettin. Alt var nå et eneste virvar. Ingen hadde peiling på noe som helst. Bakerst i hjerneboksen satt ordene til vår lærer i taktikk; oppta forbindelse til høyre og til venstre, og i mitt tilfelle fremover. Dette lykkedes, men vi var i en håpløs stilling. Linjene våre løp langs en skogkant. Fienden hadde vi foran oss inne i skogen. Dette gjorde at granatkasterne våre ikke kunne komme til skikkelig innsats.

Dessuten hadde vi måtte rasjonere ammunisjonen. Vi hadde nå bare en 10-12 Røykgranater igjen. Flere kunne vi heller ikke skaffe. Vi hadde sendt avgårde endel mann for å få frem ammunisjon, men det resulterte i tre falne. På eget initiativ trakk jeg troppen tilbake til et lite skogholt. Den stillingen vi hadde hatt, var helt håpløs om Russerne angrep. Det viste seg senere at dette skulle holde stillingene. Plutselig kom alle karene fremover igjen. Da hadde støtt på den nye Batl. kommandøren (tidl. sjefen for 4./48.), og han hadde sendt dem frem igjen. Han hadde også lovet at jeg skulle bli stilt for krigs-

rett. Jeg lot karene gå i dekning uten at vi bygget opp granatkasterne igjen. Jeg ante ikke engang hvor hovedkamp-linjen gikk. Mens vi lå her fikk vi besøk av en Norsk¹² løytnant fra 2./48. Han fortalte at karene hans lå like foran oss langs en skogsvei. Han var kommet for å finne noe å drikke. Vi hadde gravet ut en brønn, og jeg lot min ordonans vise ham denne. Straks etter lød det to skudd, løytnanten kom tilbake, Russerne hadde truffet ham i hånden. Ordonansen min hadde fått inn en treffer på denne Russeren. I denne ståheien utviklet det seg til panikk. Karene var ikke til å styre. De satte avsted og løp etter hverandre langs jernbanelinjen. To Russiske pansere såret eller drepte nesten alle. Jeg fikk folketyskerne mine ut av bunkeren og sørget for at hver fikk med seg utstyret sitt.

Vi avtalte at vi skulle ta oss tilbake så godt det lot seg gjøre, og så samles i det skogholtet vi hadde vært før. Jeg gikk ikke langs jernbanelinjen, men dro rett over det åpne jordet. Det eneste vi fikk reddet av våpnene våre var det røret jeg hadde tatt med meg. Alt annet gikk tapt under denne tilbaketrekningen. Av troppen min var det nå bare 3-4 mann igjen. Det var sørgelige saker, hele bataljonsstaben var blitt drept eller såret ved en granatfulltreffer. Jeg var nå blitt sjef for 1./48 " General Seyffardt ". Det motangrepet vi satte inn fikk rettet opp hovedkamplinjen vår igjen. Resten av tiden ved Hornskrug hadde vi hjelp av en " panter ". Dette var en kolossal moralsk støtte for karene. Det ble forholdsvis rolig de neste par dagene. Vi fikk berget de døde som lå langs jernbanelinjen. Hver natt var vi ute på disse triste turene, vi fikk begravet alle.

Den 16.3.45 ble vi trukket tilbake til Altdamm. Her ble vi satt inn i forsvaret ved den sydvestlige kirkegården. Rett ovenfor oss hadde vi Blaumühl. Hovedkvarteret vårt var i en beskyttelsesbunker. Det utviklet seg til hissig nærkamper. Somme tider var avstanden til russerne bare 5 meter. Både den 18. og 19.3 stormet russerne mot stillingene våre. Først hadde de forberedt angrepet med en morderisk trommeild. Merkelig nok holdt stillingene våre mot dette voldsomme presset. Forstå det den som kan! Ved det siste angrepet den 19.3 nådde russerne nesten helt frem til oss, og vi kastet håndgranater mot hverandre. Her skulle en være rask på hånden. Jeg ble nå såret for annen gang. Jeg fikk håndgranatsplinter i lår og bak-ende.

Senere har jeg ofte tenkt på hvorledes det ville gått om ikke stillingen vår hadde holdt. I bunkeren hadde vi 50 sårede, blandt dem 2 russiske krigsfanger, som ventet på å bli transportert vekk så snart det ble mørkt nok til det.

Dette var om ettermiddagen den 19.3, og jeg var fullstendig klar over at vi ikke hadde krefter igjen til å motstå enda et angrep. Den eneste redningen lå i å trekke seg ut i løpet av natten. Denne ordren kom også, men samtidig fikk vi ordre om

¹² Ostuf. Sverre Hagtun eller Ustuf. Bjarne Sveen ?

at vårt kompani skulle være baktropp, at vi bare skulle løse oss fra fienden etter ordre overbrakt ved ordonans. Etter dette regnet jeg ikke med at det var store sjanser for at vi ville komme levende fra det.

Etter at de sårede først var sendt dro de andre avgårde. Jeg ba karene mine forholde seg rolige. Vi ville unngå skuddveksling, slik at ikke den tynt besatte stillingen skulle bli røpet. Kl. 03.00 kom meldereren. Han hadde funnet oss ganske raskt. Plutselig lød det en kraftig eksplosjon. Jeg trodde russerne hadde lurt oss, men det viste seg at det var en av karene som hadde fyrt av "panserneven" sin for ikke å ha den å slepe på. Jeg ble helt "vill", men var samtidig lettet over at det ikke var russerne. Vi dro så i ilmarsj gjennom Altdamm og krysset Oder på to broer.

Under angrepet mot våre stillinger ved Altdamm, hadde russerne startet med trommeild tidlig om morgenen. Det er det mest infernalske jeg opplevde under hele tilbaketrekningen. Russerne skjøtt med alt de hadde. Det sto på en times tid. Det inntrådte så en stillhet som så ble brutt av de forhatte russiske "urrää" rop. Karene måtte grave seg fri fra de gjenraste skytterstillingene. Jeg ildnet dem til innsats. Løp langs stillingene i ly av gravstøtter og eller hva det kunne være til dekning.

Helt ute på høyre fløy lå min trofaste mg.skytter og hjelperen hans. Da jeg kom frem dit ble jeg møtt av et skrekkelig syn. Mg.skytteren, en 17-årig hollender, hadde fått begge benene revet av. Den andre var ikke så ille såret, så han hjalp meg det han kunne. Jeg satte alle sikkerhetshensyn til side. Ved hjelp av et belte og noen tøystrimler fikk jeg underbundet begge benene. Jeg tok ham på nakken og fraktet ham på denne måten til Btl. kvarteret. Hele tiden var han ved full bevissthet. Kommet frem igjen ble jeg skjelt ut, og jeg ble truet med krigsrett om jeg ikke kom meg tilbake til kompaniet i en fart. Jeg tok meg frem til kompaniet igjen, men ble på veien oppholdt av en russer. Jeg tror jeg fikk has på ham. I alle fall lå han der da angrepet var over.

Ved Schwedt an der Oder gikk vi så i hvilestilling. Nu var det bare ganske få tilbake av oss, men etter at vi hadde fått en del nye folk, var 1. kp. igjen oppe på 65 mann. Overltn. Verkerk, en hollender, overtok som kp.sjef. Jeg gikk tilbake til min jobb som troppssjef. Etter retretten fra Altdamm hadde jeg vært på et feltlasarett som lå på godset Sparrenfelde utenfor Stettin. Her fikk jeg fjernet granatsplintene og jeg fikk nye bandasjer på brannsårene. Disse ga meg store smerter og var til stadig sjenanse.

Her i skogene hadde vi innrettet oss ganske bra i bunkere. Tiden gikk med til øvelser. Den 17.4 var det igjen full alarm. Da vi skulle avsted måtte en lastebil slepe neste, fordi vi manglet bensin. Da vi kom fram til bestemmelsesstedet, lå det her fat med bensin, og vi fikk fylt opp tankene våre. Her fikk vi også utdelt ammunisjon og forpleining. Over Bernau nådde vi

frem til Ringstrasse om Berlin. Vi dreiet av mot sydvest i Maxdorf i nærheten av Fürstenwalde. Her ble vi lempet av bilen og kom straks i innsats. Russerne var i ferd med å bryte gjennom. Fra nord skulle jeg angripe mot Maxdorf, som var på russiske hender. Det ble sagt at jeg skulle få 15 " Pantere " til hjelp, men jeg så aldri en eneste en av dem.

Vi greide å slå oss frem til en gård hvor det lå en avdeling fra luftvåpnets bakkepersonell under ledelse av en overløytn. Straks vi kom ville denne avdelingen trekke seg ut. Vi kunne høre det var sårede i huset og jeg grep min maskinpistol, og gav dem beskjed om å ta med sine sårede kamerater. Det hadde virkning. De tok sine sårede med seg. Det er ikke i tvil om at jeg ville brukt maskinpistolen om de hadde protestert. At de var redde og ville flykte var så sin sak, men en kan ikke la sine sårede i stikken. Vi kunne ikke kjempe oss lenger frem. Foran oss var det bare åpne jorder som ingen dekning gav. Attpåtil ble de behersket av Russiske pansere. Foran gården var våpnene til luftvernet blitt stående. Det var to 8.8 cm og to 3.7 cm luftvernkanoner, disse sprengte vi. Det var lite ammunisjon igjen, og vi forstod heller ikke å bruke kanonene. Kjøretøyer til å transportere dem vekk var heller ikke innen rekkevidde. Vi fikk samlet våre falne, og vi begravet de døde soldatene ifra luftvåpnet.

Om kvelden den 18.4.45 ble gården skutt i brann. Vi trakk oss tilbake til skogen. Her lå resten av kompaniet under ledelse av overløytn. Verkerk. Det ble en hard natt, hver time måtte jeg inispisere stillingene. Selv om vi hadde satt ut dobbeltposter, sovnet karene fort vekk. Den 19.4.45 satte vi inn et motangrep. Dette skjedde på eget initiativ. Det lykkes oss og komme bak Russerne. Utbyttet av denne operasjonen var to 8 cm granatkastere og en masse ammunisjon. I disse dagene var våpen og ammunisjon viktigere en brød.

Den 20.4.45 satte Russerne inn et storangrep. Det ble åpnet med en vedvarende trommeild ifra artilleriet. Granatene hadde en fryktelig virkning i skogen. Overløytn. Verkerk ble såret, og mange med ham. Igjen måtte jeg overta kompaniet, vi greide å avvise angrepet som fulgte etter artilleriilden. Ut på ettermiddagen kom en Norsk løytnant¹³ som hadde fått ordre om å overta kompaniet. Jeg var i ferd med å gi ham et bilde av situasjonen da Russerne satte inn et angrep mot stillingene som troppen min holdt. Jeg løp straks fremover. Da jeg var kommet 50 meter fra stedet hvor vi hadde stått, eksploderte en " Baumkrepierer " der. Jeg hørte noen rope " Sani, sani ", men jeg måtte bare se og komme meg til karene mine. De var allerede i nærkamper med Russerne, situasjonen så helt håpløs ut. Jeg rev til meg et Mg, og ba karene å hente et reservelag som lå igjen ved kp.staben. Han kom tilbake og fortalte at karene var vekk. Våpnene lå igjen etter dem, og han hadde fått

¹³ Ukjent. Kanskje det kan være Ustuf. Asbjørn Jaeger Wiik f. 20.6.1920 i Børsa, skal etter sigende være savnet i april 1945.

med seg et Mg.

Jeg gav ordre til at hver mann fikk redde seg som best han kunne. En Tysk sersjant overtok kommandoen mens jeg tok meg tilbake til kp.staben. Her var det en radiosender, og jeg håpet å få forbindelse med bataljonen. Men da jeg kom frem var Russerne allerede der. Jeg tømte maskinpistolen mot Russerne for om mulig å få et lite pusterom. Så løp jeg som jeg hadde lært det i kasernegården, ned og opp, hit og dit, og det lykkedes virkelig, jeg kom meg helskinnet igjennom. Mens jeg løp gikk tankene mine til dem der hjemme, mine foreldre og særlig til min mor. Slik jeg hadde hørt andre fortelle om når de hadde vært ute i "hart vær". Hadde jeg blitt såret var jeg forberedt på å bruke det siste skuddet på meg selv. Selv i dag står denne hendelsen lys levende for meg.

Jeg fant restene av kompaniet, og senere fikk vi forbindelse med Batl. kommandøren. Sammen med de karene som var tilbake gikk vi til motangrep og greide å kjempe oss til et gammelt grustak. Her var vi under heftig ild, så snart en stakk hodet frem så smalt det igjen. Jeg måtte igjen overta. Den 17.4.45 hadde vi vært 65 mann, nå var vi 18 mann tilbake. Jeg fikk rede på at det lå en framskutt ildleder fra artilleriet i noen busker foran oss. Jeg tok med meg tre mann for å kunne gi ham dekning. Sammen ledet vi ilden fra artilleriet. Jeg beundret den unge karen som ufortrødent gjorde sin jobb på en så utsatt post. Russerne hadde nok fått mistanke, for de skøyt inn i krattet med panservernkanoner og pansere. Jeg gav ordre at vi skulle trekke oss ut. Det ble for hett, karen løp avsted, men i det samme ble artilleristen truffet og han var hart såret. Jeg fikk sendt radioen hans med en av de andre, og selv tok jeg den sårede på nakken. Vi fikk ham i dekning, og fikk senere sendt ham bakover. Kort tid etter ble jeg såret i venstre hånd av granatsplinter. Jeg ble straks forbundet, og heldig var det, for pulsåren var avskåret. Dette skjedde den 20.4.45.

I mellomtiden var Batl.adjudanten kommet frem, han overtok kompaniet. Kort tid i forveien hadde jeg gitt ordre om tilbaketrekning. Det var det rene selvmord å forsøke å holde denne stillingen, for Russerne skjøt rett inn i flanken vår. Jeg meldte fra til Batl. kommandøren og ble så med en motorsykkellordonans tilbake til regimentet. Rgt.adjudanten hadde bedt meg melde fra til Ostubaf. Scheibe. Det viste seg at dette var av lite interesse. Rgt 48 "General Seyffardt" skulle samme dag trekkes ut for siden å være med i forsvaret av selve Berlin. Det hadde vært tre blodige dager. De værste siden innsatsen i Kurland. Jeg var den siste av 10 Danske, Norske og en Svensk offiser. 6 av dem falt, de 4 andre hardt såret. Det var alle unge offiserer som kort før jul var kommet ifra troppeøvelsesplassen "Kiensschlag". Optimistiske og inspirert av en felles europeisk ånd, og et kameratskap hadde utviklet seg under et års opphold ved offisersskolen.

Det var bittært for meg, en 19 år gammel gutt å skulle si farvel til fronten på denne måten. Jeg viste jo at det ikke

ville bli noe å komme tilbake til. Deprimerende var også reisen gjennom Berlin den 22.4.45. Jeg forsøkte å komme med U-banen, men det viste seg å være umulig. Flyktninger sloss om å komme på togene. Jeg forsøkte med sporvogn, betalte halv pris som vanlig for soldater. Da vi hadde kjørt et stykke ropte konduktøren " Alle aussteigen ". Jeg spurte hvorfor dette, og han fortalte at her skjød Russerne inn med sitt artilleri. Etter ytterligere tildragelser ble jeg overført til et sykehus i Danmark den 25.4.45. Den 6.5.45 ble jeg så satt i fengsel sammen med andre " landsforrædere ".